

Publicerad 2010-07-30 15:48 av Evelina-B

Ett ärligt försök till att få ut dessa.

När jag ser tillbaka på de långa åren jag har tagit mig igenom kan jag inte hjälpa att se tillbaka på de minnen. Som gör mig fylld av känslor jag vill bära med mig för evigt.

Att människan är konstruerad för att suddas ut smärta måste vara ett universellt faktum, för även om jag är trasig ler jag upp till öronen när jag förnimmer mig om mitt livs gång. Vilket idag har gjort att jag för första gången ser mig själv i en framtid där jag vill, kan och ska vara.

Dessa tankar i mitt huvud är ett ärligt försök att avstå från mina känslor gentemot dig, en ärlig fundering på att släppa det som nu drar ned mig men samtidigt på något destruktivt sätt håller upp mig.

Jag tror på mitt påstående om att jag går ensam och jag ser min cyniska sida som något som räddat min psykiska hälsa många gånger, från dig men även från andra.

Mina känslor för dig kan jag inte beskriva som något annat än ett desperat försök till att förstå vad jag ser. Det mest frustrerande fenomenet som existerar mellan oss är våra totala motsatta poler vad det gäller att tro på sig själv och att kämpa.

Jag vill älska dig för du är underbar, underbar är då en omständighet som jag ser på det sättet att du får mig att skratta i hjärtat och varje gång jag tänker på dig nu när du inte är här:

Är jag konstruerad att bara minnas känslan jag får när du springer mot mig för att hålla om mig, liksom en hund springer mot den som älskar henne. På samma förväntansfulla och ärliga sätt älskar du att se mig, och jag dig.

Men - och ja dom finns alltid där, är oundvikliga även om du inte gillar dom, när jag gräver djupare in i mig för att se vad för minnen jag har bevarat med dig ser jag även något annat.

Jag ser något ruttet och oändligt mörkt.

Något som jag har stoppat in i mina minnens själ och låst om, för att sedan kasta bort nyckeln.

Du som utomstående måste nu få veta varför jag är det jag påstår som trasig, det som finns i djupet av mina minnen och som grundar mycket av min existentiella livs tillvaro är allt som allt brist på kärlek och tilltro. Och en översköljande våg av smärtsamma stunder ingen skulle kunna beskriva annorlunda än hjärtskärande hjälplösa pga. Andra långt borta, nära och mig själv.

Tillsammans med dessa erfarenheter vilar även några noga utplockade minnen jag delar med dig.
Jag tänker inte måla upp scener för dig, utan bara beskriva den känslan som följer allt som ligger där längst inne, fångslat av den universella sanningen.

Känslan är av de fem karaktärerna ånger, hopplöshet, sårbarhet, svek och tomhet.

Något jag aldrig riktigt kommer att förstå.

.....

Jag vill förklara detta så bra jag kan, för det sista jag önskar är att såra dig. (på samma sätt du sårat mig så många gånger förr)

Jag kan inte se dig såhär, den människan jag en gång älskade är borta, eller så fans han aldrig där. Men det jag såg var en människa som inte besatt handlingar du nu utsatt mig för. Och att samtala med dig nu är annorlunda, för jag ser nu att det inte går.

Jag kan inte vara med den du visar i din försvarsställning och i dina aggressioner mot dig själv, direkt riktade mot mig i form av missiler inställda på förintelse.

Jag vet att jag inte kan göra detta mot mig själv än en gång. För även om universum inte tillåter dystra minnen i en intensiv ström.

Kommer jag alltid att ta lärdom av mina egna handlingar...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelina-B med Poeter.se id #4571 innehar upphovsrätten